

Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság
3.Bhar.256/2009/8.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint harmadfokú bíróság **Budapesten, a 2010. év május hó 19. napján** tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A sikkasztás büntette miatt vádlott ellen indított büntetőügyben az ügyész másodfellebbezését elbírálva a Fejér Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság 2009. év június hó 23. napján kelt 1.Bf.17/2009/6. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott **bűnös**: hűtlen kezelés büntettében (Btk. 319. § (1), (3) bek. a) pont).

Ezért 2 (kettő) évre próbára bocsátja.

Kötelezi, hogy a magánfél részére 30 napon belül kártérítés címén fizessen meg 269.176 (kettőszázhatvankilencezer-egyszázhetvenhat) forintot, továbbá az államnak 16.200 (tizenhatezer-kettőszáz) forint eljárási illetéket.

Kötelezi, hogy fizessen meg az államnak az elsőfokú eljárásban felmerült 43.990 (negyvenháromezer-kilencszázkilencven) forint bűnügyi költségből 37.990 (harminchétezer-kilencszázkilencven) forintot, valamint a másodfokú eljárásban felmerült 3.000 (háromezer) forint és harmadfokú eljárásban felmerült 4.150 (négyezer-egyszázötven) forint bűnügyi költséget. Az elsőfokú eljárásban felmerült további 6.000 (hatezer) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Székesfehérvári Városi Bíróság a 2008. november 6. napján kihirdetett 13.B.1603/2006/27. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki hűtlen kezelés büntettében (Btk.319.§ (1), (3) bekezdés a/ pontja), és ezért 180 napi tétel, napi tételenként 500 Ft, összesen 90.000 Ft pénzbüntetésre ítélte.

Rendelkezett ítéletében, a pénzbüntetés meg nem fizetése esetére, annak szabadságvesztésre átváltoztatásáról.

Elbírálta a magánfél polgári jogi igényét, és kötelezte a vádlottat, hogy 30 napon belül, kártérítés címén fizessen meg 269.176 Ft-ot, továbbá az államnak 16.151 Ft illetéket.

Rendelkezett a bűnügyi költség viseléséről is akként, hogy a vádlottat kötelezte 37.100 Ft megfizetésére, míg 6.000 Ft vonatkozásában azt állapította meg, hogy azt az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője felmentés érdekében fellebbezett.

A Fejér Megyei Bíróság a 2009. június 23. napján kihirdetett 1.Bf.17/2009/6. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a vádlottat a hűtlen kezelés büntette vádja alól felmentette. A magánfelet a polgári jogi igénye érvényesítésével a törvény egyéb útjára utasította.

Megállapította - az összecszerűség megjelölése nélkül -, hogy az első- és másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.

A másodfokú bíróság ítélete ellen az ügyész jelentett be fellebbezést a felmentés miatt, a bűnösség megállapítása és büntetés kiszabása végett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.680/2009/1. számú átiratában, és képviselője a harmadfokú nyilvános ülésen a fellebbezését fenntartotta.

Azt fejtette ki, hogy az ügyben eljáró első- és másodfokú bíróságok a perrendi szabályok maradéktalan betartásával jártak el, és az ügyben a bizonyítás anyagának megfelelő, megalapozott tényállást állapítottak meg, amiből azonban a büntetőjogi felelősséget illetően eltérő jogkövetkeztetést vontak le.

Eltérő jogi álláspontjuk a hűtlen kezelés tényállásszerűségéhez megkívánt vagyonkezelői minőség eltérő értelmezésére vezethető vissza.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság, illetőleg a másodfellebbező ügyészi álláspont felel meg a büntető anyagi jognak, valamint a követendő bírói gyakorlatnak.

Indítványozta, hogy a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletét változtassa meg, a vádlott bűnösségét hűtlen kezelés büntetében (Btk.319.§(1), (3) bekezdés a./ pontja) állapítsa meg és vele szemben a Btk.87. § (2) bekezdés e/ pontjában írt enyhítő rendelkezés alkalmazásával pénzbüntetést szabjon ki.

Indítványozta a magánfél polgári jogi igényének elbírálását, valamint a vádlott kötelezését a törvényes illeték, illetve a bűnügyi költség megfizetésére.

A védő a másodfokú bíróság ítéletében kifejtett jogi állásponttal értett egyet, mivel a vádlottnak nem volt vagyonkezelési kötelezettsége, erről munkaköri leírása sem volt, ezért a másodfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

Az ügyészi másodfellebbezés alapos.

A Be.387.§ (1) bekezdése alapján a harmadfokú bíróság a fellebbezésekkel megtámadott másodfokú ítéletet és az azt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárást - függetlenül attól, hogy ki fellebbezett - felülbírálja abból a szempontból is, hogy az eljárási szabályokat az elsőfokú, illetőleg a másodfokú bírósági eljárásban megtartották-e, valamint a másodfokú ítélet megalapozott-e.

A Be.388.§ (1) bekezdése szerint a harmadfokú bíróság a határozatát arra a tényállásra alapítja, amelynek alapján a másodfokú bíróság a megtámadott ítéletét meghozta, kivéve, ha ez a tényállás megalapozatlan.

Ennek során a harmadfokú bíróság megállapította, hogy az első- és másodfokú bíróság az eljárást nagyjából a perrendi szabályoknak megfelelően, kellő részletességgel és alaposan folytatta le.

Ebben a körben csupán egy eljárási szabálysértést észlelt a harmadfokú bíróság.

A védő a 2008. január 24. napján tartott elsőfokú tárgyaláson bizonyítási indítványt terjesztett elő, melyben szakértői bizonyítást kért a játékép ún. fekete dobozának beszerzése után az ott lévő adatokra.

Ennek a bizonyítási indítványnak az elsőfokú bíróság ténylegesen nem adott helyt, de annak elutasításáról sem határozott, annak ellenére, hogy a Be.285.§.(2) bekezdése azt előírja.

A bizonyítási indítvány elutasításának indokait a Be.260.§.(1) bekezdés utolsó mondata szerint az ügydöntő határozatban kell kifejezni. Ezzel kapcsolatban az elsőfokú bíróság ítélete indokolást nem tartalmazott.

Megjegyzendő, hogy a Be.285.§.(3) bekezdése értelmében a bizonyítási indítvány elutasítása ellen külön fellebbezésnek nincs helye, azt az ügydöntő határozattal szemben bejelentett fellebbezésben lehet sérelmezni.

A védő pedig a fellebbezésében az általa szorgalmazott bizonyítás elmaradását nem sérelmezte, és ezt az eljárási szabálysértést a másodfokon eljáró bíróság sem észlelte.

A harmadfokú bíróság álláspontja szerint ez olyan relatív eljárási szabálysértés, ami nem eredményezi a Be.399.§. egyik bekezdése alapján a másodfokú-, illetve az elsőfokú ítéletek hatályon kívül helyezését.

Az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálásához szükséges összes fellelhető bizonyítékot beszerezte és azokat iratszerűen, részletesen, okszerűen, az ésszerűség és a logika szabályainak megfelelően értékelte, mérlegelte.

Az így megállapított tényállást a másodfokú bíróság is megalapozottnak ítélte, és abból pusztán egy inkább jogi következtetésnek minősülő tagmondatot mellőzött a 4. oldal 4. bekezdéséből.

Az ítélet tábla álláspontja szerint is mindenben megalapozott tényállás a Be.388.§.(1) bekezdése alapján a harmadfokú eljárásban is irányadó volt.

Mind az első-, mind pedig a másodfokú bíróság eleget tett az indokolási kötelezettségének is.

Az elsőfokú bíróság igen részletesen mérlegelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat és számot adott arról, hogy a vádlotti védekezést, melyben tagadta a cselekmény elkövetését, milyen bizonyítékok alapján vetette el. Az egyes tanúvallomások hiteltérdemlőségének megítélésénél minden lényeges körülményt értékelte, így figyelembe vette a vádlott jelen ügyhöz kapcsolódó feljelentése alapján a zsarolás büntette miatt a Veszprémi Városi Bíróság előtt folyamatban lévő büntetőügy adatait is.

Meggyőző és logikus indokát adta annak is, hogy az 1., a 2. és a 3. számú tanúk vallomásai - akik nem látták a vádlottat egyszer sem a játékgépen játszani - miért nem cáfolhatják, azoknak a nagyrészt törzsvendég tanúknak vallomását, akik végig következetesen ettől eltérően nyilatkoztak, és a cselekmény estéjén is jelen voltak a sörözőben. Ilyen tanú volt a 4., 5., 6. és 7. számú tanú. Ők egyébként arról is egyöntetűen számoltak be, hogy a vádlottat nemcsak ezen alkalommal, de máskor is látták a játékgépen játszani.

Voltak olyan tanúk is az eljárás során, akik ugyan a vádbeli cselekménykor nem voltak a sörözőben, de igazolták a vádlott által egyébként vitatott tényt, hogy máskor is látták őt játszani, amikor a játéklehetőséget az érintőkulcs segítségével üttötte be a gépbe.

A 8. és 9. számú tanúk az üzlet működtetésével, a játékgépek üzemeltetésével, a bevételek elkülönített elszámolásával és a keletkezett hiánnyal kapcsolatban tettek részletes vallomást. E tanúk vallomását is elfogadta a bíróság, annál is inkább, mert az elmondottak jó részét mag a vádlott sem vitatta. Így például nem vitatta a játékgép-bevétel 9. számú tanú által elmondott kiszámítási módját sem.

Alappal vetette el az elsőfokú bíróság azt a vádlotti védekezést is, hogy az ő távozása után a 9. számú tanú és baráti társasága még a sörözőben maradt volna, és a hiány az ő ottlétük alatt keletkezhetett.

Az irányadó tényállás alapján okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére és vagyon elleni bűncselekmény minősítése is törvényes.

Nem osztotta az ítéletábra a másodfokú bíróság jogi álláspontját, mely szerint a vádlott nem volt vagyonkezelő a munkahelyén üzemelő játékgéppel kapcsolatban, munkakörébe kizárólag a játékgép technikai működtetése tartozott, és így a hűtlen kezelés büntettének elkövetőjeként sem jöhet szóba.

A másodfokú bíróság maga is megjegyezte, hogy bár a vádlott feladatába tartozott adott esetben a készpénz átvétele és a nyeremény kifizetése, ez azonban nem jelent vagyonkezelői feladatkört.

Az érintőkulcs segítségével a játékautomatába beírt fiktív pénzüsszegek pedig semmiképpen sem képeztek valóságos vagyont, azzal kapcsolatban kezelői jogkör sem állatott fenn. Ez a technikai lehetőség a gép működtetésével együtt a vádlott számára ugyan biztosított volt, és így adott esetben egyfajta károkozásra is alkalmas volt, de az a technikai lehetőség valamely vagyon rábízásaként nem értékelhető, így sikkasztást sem követhetett el a vádlott.

Álláspontjának alátámasztására hivatkozott a BH.2001/56. számú jogesetére.

A harmadfokú bíróság nem látta alkalmazhatónak jelen ügyre a másodfokú bíróság által felhívott eseti döntést, amely egy telefonközpont kezelő cselekményével kapcsolatban fejtette ki, hogy az pusztán technikailag működteti a rábízott berendezést, és azzal mint vagyontárggyal kapcsolatban kezelői jogai, kötelezettségei nincsenek.

Sokkal inkább alkalmazhatónak találta a Legfelsőbb Bíróság Bfv.III.275/2007/5. - Bírósági határozatokban egyébként meg nem jelent - számú eseti döntésében írtakat.

Ebben az eseti döntésben a Legfelsőbb Bíróság egy utazási iroda repülőjegy értékesítéssel is megbízott, és a forgalomnövelés céljából a jutalékot meghaladó mértékében repülőjegyet értékesítő alkalmazottja tekintetében - ahol az iroda a különbözet után helytállási kötelezettséggel bírt - azt fejtette ki, hogy a terhelt munkáltatója gazdasági tevékenységének részét képezte a repülőjegy értékesítés, mellyel a terheltet bízta meg. maga az értékesítés mint szolgáltatás nem vagyon. Az utazási jogosultságot megtestesítő, vagyoni értékkel bíró, pénzben kifejezett ellenértéket képviselő repülőjegyek és azok eladásából befolyt összegek - amelyekkel az utazási irodát a légitársaság felé elszámolási kötelezettség terhelte - a légitársaság vagyonának részét képezték. A terhelt ezzel kapcsolatos tevékenysége nem csupán adminisztratív, fizikai jellegű közreműködés volt, a jegyek ellenértékének megállapítása, az ellenérték közlése az ügyfelekkel önálló rendelkezést igényelt. A terhelt az értékesítésre vonatkozó rendelkezéseket ismerte, ennek ellenére munkaköri kötelezettségét szándékosan megszegve több mint 100 ügyfélnek biztosított indokolatlan kedvezményt, és ezzel jelentős vagyon hátrányt okozott. Tisztában volt azzal, hogy az általa önkényesen biztosított jelentős árkedvezmény miatt a repülőjegyek be nem folyt ellenértékével kapcsolatban a munkáltatóját helytállási kötelezettség terheli. Így szándékossága az eredmény tekintetében is megállapítható.

Jelen ügyben az elsőfokú bíróság a jogi indokolása körében helytállóan állapította meg azt, hogy a vádlottat a munkáltatója idegen vagyon kezelésével bízta meg. Tevékenysége nem merült ki pusztán a játékgép technikai jellegű működtetésében. A játékgéphez kapcsolódó bevételt külön kasszában kellett kezelnie, arról a munkanap végén külön zárást kellett készítsen. Feladatába tartozott a nyeremények esetleges kifizetése, és az érintőkulcs használata esetén a játéklehetőség ellenértékének átvétele is. Ez a tevékenység pedig a harmadfokú bíróság álláspontja szerint is vagyonkezelői tevékenység.

A vádlott az ebből folyó kötelezettségeivel is tisztában volt, ezek ismeretét egyébként maga sem vitatta. Ezt a kötelezettségét szegte meg, amikor az érintőkulccsal úgy biztosított saját maga részére játékjogot, hogy annak ellenértékét nem fizette be. Tudnia kellett azt is, hogy ebből munkáltatójának - aki a Kft. felé helytállási és elszámolási kötelezettséggel tartozott - kár keletkezhet, és ebbe belenyugodva cselekedett.

A fentiek alapján a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a Be.398.§.(1)(2) bekezdései alapján a Fejér Megyei Bíróság 1.Bf.17/2009/6. számú ítéletét megváltoztatta, mivel a másodfokú bíróság a büntetőjog szabályainak megsértésével rendelkezett a vádlott felmentéséről, és a törvénynek megfelelő határozatot hozva kimondta a vádlott bűnösségét hűtlen kezelés bűntettében (Btk.319.§.(1)(3) bekezdés a/ pontja).

A büntetés kiszabása során súlyosító körülményt nem észlelt.

Enyhítő körülményként vette figyelembe ugyanakkor, hogy a cselekmény elkövetésekor a vádlott fiatal felnőtt volt, hogy az elkövetési érték az értékhatár alsó határához közeli, és hogy a cselekmény elkövetése óta, a vádlottnak fel nem róhatóan több mint 4 év időmúlás következett be.

Tekintettel a fenti bűnösségi körülményekre az ítéltábla álláspontja szerint a büntetésnek a Btk.37.§-ában meghatározott célja a büntetés kiszabásának próbaidőre elhalasztásával is elérhető, ezért a vádlottat a Btk.72.§.(1) bekezdése alapján próbára bocsátotta.

A próbaidő tartamát a Btk.72.§.(5) bekezdésében írt keretek között 2 évben határozta meg.

A Be.398.§.(3) bekezdése alapján határozott a harmadfokú bíróság a polgári jogi igényről, illetve a bűnügyi költségről is.

A polgári jogi igényt a Be.335.§.(1) bekezdés első mondat, első fordulata és a (2) bekezdés alapján érdemben elbírált és annak helyt adott, és kötelezte a vádlottat a le nem rótt eljárásai illeték megfizetésére is.

Ennek során alkalmazta a Ptk.332.§.(1) bekezdését, a Pp.217.§.(2) bekezdését, az 1990. évi XCIII. törvény 42.§.(1) bekezdés a/ pontját, 71.§.(3) bekezdését, 74/A.§.(1) bekezdését.

A bűnügyi költség vonatkozásában észlelte a harmadfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság tévesen állapította az eljárásban felmerült bűnügyi költség összegét, mert nem rendelkezett a nyomozás kiegészítése során tanúként meghallgatott 10. számú tanú 508 Ft-os útiköltségéről, és az elsőfokú tárgyaláson kihallgatott 5. számú tanú 382 Ft-os útiköltségéről sem. Ekként az elsőfokú eljárásban összesen 43.990 Ft bűnügyi költség merült fel.

Ebből a harmadfokú bíróság a Be.338.§.(1) bekezdésének alkalmazásával 37.990 Ft megfizetésére a vádlottat kötelezte. A számítástechnikai szakértő megjelenésével összefüggésben felmerült 6.000 Ft-ról, mivel a szakértő által elmondottakat az ítéletében nem is értékelte, úgy rendelkezett, hogy a Be.338.§.(2) bekezdése alapján azt az állam viseli.

A másodfokú eljárásban is felmerült 3.000 Ft bűnügyi költség a kirendelt védő díjaként. Ezen összegnek, valamint a harmadfokú eljárásban szintén a kirendelt védő díjaként felmerült 4.150 Ft-nak a megfizetésére szintén a vádlottat kötelezte.

B u d a p e s t, 2010. év május hó 19. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Dr. Magócsi István s.k. Miszlayné dr. Lányi Éva s.k.
előadó bíró bíró

A Fejér Megyei Bíróság mint másodfokú bíróság 1.Bf.17/2009/6. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 3.Bhar.256/2009/8. számú megváltoztató ítélete folytán 2010. május 19. napján jogerőre és végrehajtható.

B u d a p e s t, 2010. év május hó 19. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

*Kiadmány hitelül:
bírósági ügyintéző*